

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/23/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820202859
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8820202859.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: U. a D. O., B. Q. XXX XX S., Y.: XXXXXXXX proti žalovanému: B. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, o zaplatenie sumy 119,08 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 10C 51/2020-21 zo dňa 31.08.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku II., III..
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 119, 08 eur s príslušenstvom takto:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 58,76 eur do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaný n e m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.“

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav v tomto znení:

„Žalobca je vyberateľom úhrady podľa ZoÚ. Žalovaný je platiteľom tejto úhrady v zmysle citovaného zákona. Za obdobie od 1.1.2013 do 31.7.2020 žalovanému vznikol dlh spolu v sume 119,08 eur, pozostávajúci z istiny nezaplatených úhrad za 22 neuhradených mesačných prepisov vo výške 102,08 eur a pokuty vo výške 17 eur podľa § 10 Zákona o úhradách. Do dňa podania žaloby žalovaný z uvedeného neuhradil ani časť, i napriek písomnej predžalobnej výzve na zaplatenie nedoplatku žalobcu adresovanej žalovanému. Z tohto titulu si žalobca uplatnil aj nárok na úhradu poštových sadziab spojených s vymáhaním vo výške 1,85 eur.“

3. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil v zmysle ustanovení § 4, § 10, § 3, § 6, § 7 Zákona č. 340/2012 Z.z o úhrade za služby verejnosti, podľa § 52 ods. 1, 2 OZ, § 52a, § 53, § 54a, § 54, § 3, § 100, § 101 OZ ako aj § 290 a § 220 CSP.

4. Súd prvej inštancie právny vzťah, od ktorého žalobca odvodil svoj nárok posúdil ako spotrebiteľský v zmysle § 52 a nasledujúcich OZ a uviedol, že medzi službou verejnoprávneho vysielania a poplatkom či úhradou je vzťah taký, že tento súvisí výlučne s uzavretou zmluvou o dodávke elektrickej energie bez prípadnej súvislosti s preukázanou držbou televízneho či rozhlasového prijímača. Prístup k tejto službe je voľným a nepodlieha zaplateniu tohto poplatku ako je to napríklad pri kódovaných televíznych staniciach. Zo skutočnosti, že žalovaná nepoužíva túto službu na svoje profesné účely či na výkon zamestnania je zrejmé, že sa na tento vzťah vzťahujú spotrebiteľské predpisy. To, že zákonodarca nezvolil povinný zmluvný systém nemôže byť prekážkou toho, aby občania stratili status konzumentov služby a teda spotrebiteľov. Ide o odvodený záväzok vo vzťahu k verejnoprávnej inštitúcii a pod spotrebiteľské právo patria nielen spory zo spotrebiteľských zmlúv, ale aj spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou. Napriek tomu, že priamo vzťah medzi platiteľom úhrady a žalobcom nevznikol štandardnou zmluvou nemožno prehliadnuť skutočnosť, že podmienkou vzniku tohto vzťahu bolo uzavretie štandardnej spotrebiteľskej zmluvy o dodávke elektriny, od ktorej sa odvíja aj tento vzťah, ktorý nepochybne je vzťahom spotrebiteľským. Súd dodal, že ak by prijal záver, podľa ktorého by žalobca nemal postavenie dodávateľa, poprel by tým judikatúru Súdneho dvora Európskej únie o vymedzení dodávateľa v prípadoch poskytovania služieb verejnoprávnymi korporáciami. Jednako je zrejmé, že žalobca koná v rámci svojej podnikateľskej či obchodnej činnosti. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia viacerých odvolacích súdov.

5. S poukazom na túto skutočnosť súd potom sa zaoberal otázkou, či sa nejedná o premlčané právo, ktoré zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať, pričom v tomto prípade zákonodarca urobil výnimku a v prípade, že uplynula premlčacia doba, nebol záujem z pohľadu štátnej moci vynucovať plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa toto právo niektorej zo strán premlčalo. Toto zodpovedá požiadavke právnej istoty veriteľov ako aj platnému právnemu stavu.

6. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v zmysle zákonnej normy sa platí úhrada za každý jeden začatý kalendárny mesiac 4,64 eur, pričom u každej mesačnej splátky začína plynúť premlčacia lehota osobitne. Ak žalobca podal žalobu na súd 09.11.2020, premlčané sú tak všetky predpísané úhrady splatné pred viac ako tromi rokmi, teda pred 09.11.2017. Z uvedeného dôvodu priznal žalobcovi nárok na úhradu za 34 mesiacov po 4,64 eur + pokutu vo výške 17,- eur, teda spolu 174,76 eur odpočítajúc 25 platieb po 4,64 eur, teda 58,76 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle zásady úspechu, no žalovanému trovy nevznikli.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu s poukazom na ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, a to proti výrokom II. a III.. Žalobca nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom posúdenia sporu ako spotrebiteľského. Poukázal na to, že vzťah medzi platiteľom úhrady a žalobcom je založený a výlučne normovaný verejnoprávnou úpravou, a to Zákomom č. 340/2012 Z.z.. Ide o vzťah, ktorý nie je založený spotrebiteľskou zmluvou a žalobca nemá postavenie dodávateľa tak ako žalovaný postavenie spotrebiteľa. Žalobca poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania na základe povinnosti danej mu zákonom a predmet, obsah a podmienky tohto poskytovania nie sú predmetom individuálnej dohody a zároveň obsah vysielania je tvorený na základe nezávislého postavenia verejnoprávneho vysielateľa. Od samotného vysielania je potrebné odlišovať právne vzťahy, ktoré vznikajú podľa právnej úpravy Zákona o úhradách za služby verejnosti. Táto právna úprava regulujúca vzťahy týkajúce sa platenia, vyberania a vymáhania úhrad predstavuje primárny model financovania žalobcu je modelom povinnej verejnej platby, ktorú platia vymedzené skupiny obyvateľstva tak, aby bolo podporené nezávislé postavenie žalobcu. Úhrada má atribúty verejnej platby obdobnej k dani, ktorej príjemcom je verejný subjekt. Túto úhradu je povinný platiť každý subjekt, ktorý spĺňa zákonom stanovenú definíciu. Úhrada nie je viazaná na skutočné využívanie služieb poskytovateľa a nie je ekvivalentom za príjem rozhlasového či televízneho vysielania, preto nemá povahu odplaty za konkrétnu službu. Táto povinnosť je stanovená zákonom a právna úprava to konštatuje obdobne ako pri daniach. Zákon č. 340/2012 Z.z., ktorý upravuje jednotlivé aspekty platenia, vyberania a vymáhania úhrady je zákonom, v ktorom prevažujú prvky verejnoprávnej úpravy, a preto spôsob vymáhania úhrady nemožno považovať za spotrebiteľský vzťah. Nejde o súkromnoprávny vzťah, a preto nemôže ísť ani o vzťah spotrebiteľský. Verejnoprávna povaha platenia, vyberania a vymáhania úhrady vyplýva aj zo skutočnosti, že žalobca má prístup k údajom z registra obyvateľov Slovenskej

republiky ako aj iných registrov, ktorými disponujú vybrané orgány verejnej moci. Tento charakter nie je oslabený ani skutočnosťou, že vyberateľ úhrady musí nezaplatené úhrady vymáhať súdnou cestou.

9. Žalobca sa nestotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý odvodil spotrebiteľský charakter zo skutočnosti, že povinnou osobou je osoba, ktorá má zmluvu o dodávke elektriny, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko sa súd nezaoberal podstatou úhrady ako zákonnej, povinnej, vynutiteľnej, nenávratnej a neekvivalentnej platby. Poukázal na to, že pri zmluve o dodávke elektriny sú zmluvnými stranami dodávateľ elektriny a odberateľ ako spotrebiteľ, čo však neplatí v tomto prípade, nakoľko žalobca s platiteľom neuzatvára žiaden zmluvný vzťah. Poukázal aj na rozsudky súdov, ktoré prijali jeho právnu argumentáciu ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý sa týka televíznych poplatkov. Z týchto dôvodov namietal posúdenie premlčania ex offo zo strany súdu prvej inštancie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak a vyhovel žalobe v plnom rozsahu, respektíve vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Ďalšie podania strán v odvolacom konaní predložené neboli.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

14. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

16. V prejednávanej veci je spornou skutočnosťou to, či na spor strán sa vzťahujú ustanovenia Civilného sporového poriadku o spotrebiteľských sporoch, podľa ktorých je takým sporom spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Táto otázka je relevantná v konaniach s rozhlasom a televíziou Slovenska zo znenia článku týkajúceho sa poučovacej povinnosti, osobitných ustanovení o zmene žaloby, či dokazovaní, ako aj s tým súvisiacich otázok oslobodenia od platenia súdneho poplatku zo strany spotrebiteľa, resp. otázka nemožnosti použitia ustanovení o rozsudku pre zmeškanie, či prihliadnutie na premlčanie nároku. Z týchto dôvodov je posúdenie skutočností, či sa na spor strán použijú ustanovenia ohľadom spotrebiteľských sporov

veľmi dôležitou. Pre posúdenie tejto otázky je relevantné vychádzať zo znenia smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Je teda nutné posúdiť, či vzťah vznikajúci medzi stranami sporu je vzťahom, ktorý možno podradiť pod tzv. spotrebiteľské vzťahy. V tejto súvislosti je nutné poukázať na ust. zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom, podľa ktorého je platiteľom úhrady fyzická osoba, ktorá je evidovaná dodávateľom elektriny ako odberateľ pre spotrebu v byte alebo rodinnom dome. Citovaný zákon uvádza, že jedná sa o úhrady za služby verejnosti, ktorá je platená v prospech Rozhlasu a televízie Slovenska v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania. Pre finančné zabezpečenie služieb verejnosti v tejto oblasti. Pričom príjmy z týchto úhrad, ako aj pokút sa výhradne môžu použiť na zabezpečenie služieb verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania. Zároveň však tieto príjmy môžu byť použité aj na zabezpečenie výberu úhrady kontroly platenia úhrady a vymáhanie úhrady a pokút.

17. Zo znenia citovaného zákona vyplýva, že platiteľom tejto úhrady je osoba pokiaľ sa na ňu nevzťahujú výnimky, ktorá je evidovaným odberateľom elektrickej energie v byte alebo rodinnom dome.

18. Z uvedeného je zrejmé, že zmluvou o dodávke elektrickej energie v zmysle osobitného zákona sa osoba, na ktorú nevzťahujú výnimky, zároveň stáva platiteľom úhrady za zabezpečenie služieb verejnosti v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania poskytovaného U. Podľa názoru súdu teda na základe zmluvy, ktorá nepochybne spotrebiteľskou zmluvou je, vzniká pre takéhoto spotrebiteľa od tejto zmluvy odvodený iný záväzok vo vzťahu k verejnoprávnej inštitúcii.

19. Pokiaľ ide o službu v oblasti rozhlasového vysielania televízneho vysielania, možno konštatovať, že neexistuje právny vzťah medzi U. a poplatníkom, v rámci ktorého by dochádzalo k výmene plnení. Existuje tu však priama súvislosť medzi službou verejnoprávneho vysielania a týmto poplatkom či úhradou. Povinnosť zaplatiť tento poplatok nevyplýva z bezprostredného poskytnutia služby, ktorej priamu hodnotu by tento poplatok či úhrada predstavovala výlučne tento poplatok súvisí s uzavretou zmluvou o dodávke elektrickej energie bez prípadnej súvislosti s preukázanou držbou televízneho prijímača či rozhlasového aparátu. Samotný prístup k takejto službe tiež možno povedať, že je voľným a nepodlieha zaplaceniu tohto poplatku ako v prípade napr. zaplatenia poplatku za službu prijímania kódovaných televíznych staníc, kedy až zakúpením príslušného kódovacieho zariadenia možno sledovať takéto televízne vysielanie.

20. Pre posúdenie, či na takýto právny vzťah sa vzťahuje smernica Rady 93/13/EHS je nutné zodpovedať základné otázky a teda týmto spôsobom možno zodpovedať otázku, či sa tento vzťah spravuje ustanoveniami tzv. spotrebiteľských sporov. V čl. 2 písm. b/ smernice je spotrebiteľ charakterizovaný ako fyzická osoba, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom nevzťahujúcim sa k obchodom, podnikaniu alebo povoleniu. Je nepochybné, že platiteľ úhrady v danom prípade spĺňa definíciu spotrebiteľa podľa citovaného nariadenia.

21. Zložitejšie je poskytnúť odpoveď na otázku, či U. ako verejnoprávna inštitúcia spĺňa charakteristiku predajca alebo dodávateľ podľa nariadenia, kedy v čl. 2 písm. c/ je takáto osoba definovaná ako akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. Ako vyplýva z výpisu z Obchodného registra Ministerstva spravodlivosti SR, Rozhlas a televízia Slovenska je zapísaná ako iná právnická osoba, ktorá v predmete činnosti má celoplošné digitálne vysielanie televíznych a programových služieb, ako aj vykonávanie podnikateľských činnosti a činností podľa zákona č. 532/2010 Z.z. o rozhlase a televízii Slovenka. V zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 532/2010 Z.z. je U. verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia, ktorá poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania. Z týchto definícií je zrejmé, že sa jedná o právnickú osobu, ktorá v súvislosti s výberom úhrad za poskytované služby koná s cieľom vzťahujúcim sa k jej obchodom, podnikaniu alebo povolaniu. Tomuto výkladu zodpovedá aj bod 14 odôvodnenia citovanej smernice podľa ktorého sa zohľadňujú prípadné nekalé podmienky aj pri dodávkach verejného charakteru, ktoré zabezpečujú kolektívne služby. Rovnaký záver vyplýva aj z bodu 16 odôvodnenia smernice. Tento záver vyplýva aj z rozsudku vo veci C-59/2012 DKK Mobil Oil proti Centrale Zur Bekämpfung, kedy dospel Súdny dvor EÚ k záveru, že do pôsobnosti smernice 2005-29 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení smernica 84/450, sa má vykladať v tom zmysle, že do jej osobnej pôsobnosti

patrí verejnoprávny subjekt poverený úlohou všeobecného záujmu, ako je správa zákonného systému zdravotného poistenia.

22. Je pravdou, že v tomto tejto smernici je použitý pojem obchodník na rozdiel od pojmov predajca, či dodávateľ, ktoré používa smernica Rady 93/13/EHS, no aj v tomto prípade sa riešila aplikácia na subjekt verejného práva, teda zdravotnú poisťovňu, v čom možno nájsť paralelu s postavením U. a s napĺňaním jej verejnoprospešných cieľov. Obe smernice majú cieľ zaistiť vysokú spoločnú úroveň ochrany spotrebiteľa, ako to je aj v tomto posudzovanom prípade, čo je dôvodom pre prijatie záverov ohľadom definície pôsobnosti smernice aj na subjekty verejného práva. Bližšie závery možno nájsť v návrhu generálneho advokáta Yvesa Bota zo 4.7.2013. Ak teda Súdny dvor EÚ v tomto smere pripustil výklad, že verejnoprávne právnické osoby spadajú do rámca takejto smernice, je nepochybné vychádzať z toho, že verejnoprávne subjekty spadajú pod pôsobnosť iných smerníc, ktoré majú rovnaký cieľ, nakoľko v podstate všetky verejné právnické osoby sú založené spravidla na to, aby sledovali verejnoprospešný cieľ. Z odôvodnenia citovaných rozhodnutí vyplýva, že ani verejnoprávny subjekt, ktorý je poverený verejnoprospešnou funkciou, nemôže byť oslobodený od svojej povinnosti dodržiavať zásadné pravidlá, akými sú pravidlá odbornej starostlivosti, a to hlavne vo vzťahu k subjektom, ktoré sú zásahom štátu povinné platiť akúkoľvek úhradu v prospech takéhoto subjektu. Z vyššie uvedeného možno uzavrieť, že U. spĺňa podmienku čl. 2c smernice, pričom otázka, kedy má národný súd ex offa povinnosť skúmať nekalé podmienky v zmluvách dodávateľských, teda v podstate to, čo je riešené § 290 a nasl. CSP, ktorý má osobitné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, riešil Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci C147/16 Karel de Grote proti Suzan Roumi Jozef Kuipersovej, pričom rozhodol, že táto smernica sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie, pričom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel má právomoc skúmať ex offa rozpor medzi zmluvnou podmienkou, na ktorej je založená žaloba a vnútroštátnymi pravidlami verejného poriadku, je povinný preskúmať ex offa, či zmluva obsahujúca túto podmienku platí do rozsahu pôsobnosti tejto smernice a či táto je nekalá. Obdobne možno poukázať rozsudok Súdneho dvora vo veci C-176/17 Profi Credit Polska proti Mariusz Wawrzosek, kedy bolo konštatované, že je v rozpore so smernicou, ak sa má vydať platobný rozkaz na základe formálne platnej vlastnej zmenky bez preskúmania nekalej povahy zmluvných podmienok zo zmluvy o úvere, ktorá predchádzala tejto zmenke a umožňuje súdu skúmať nekalú povahu zmluvnej podmienky iba v prípade, ak spotrebiteľ podá príslušnú námietku, kedy od spotrebiteľa je vyžadované uvedenie skutočností a dôkazov, ktoré toto preskúmanie umožnia. Tieto rozhodnutia priznali súdom členských krajín možnosť, resp. povinnosť skúmať nekalé podmienky v dodávateľských zmluvách, čo možno aplikovať v tejto spornej otázke so záverom, že v sporoch U. s platiteľmi úhrad je nutné aplikovať ust. § 290 CSP a nasl. o spotrebiteľských sporoch, kedy nepochybne platiteľ úhrady je slabšou stranou sporu, jeho zmluvný vzťah je odvodený od zmluvy o dodávke elektriny, ktorá je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, čím sa dosiahne cieľ smernice o zabezpečení vysokej kvality života občanov EÚ.

23. Napriek skutočnosti, že zmluva medzi platiteľom úhrady a U. nevzniká „klasickým spôsobom podpisom či i len formulárovej zmluvy, nemožno prehliadnúť skutočnosť, že je podmienkou jej vzniku uzavretie klasickej spotrebiteľskej zmluvy. Ak teda táto „pridružená zmluva“ má byť nejakým spôsobom právne posúdená, zrejme musí byť posúdená v súlade s prvotnou zmluvou, od ktorej sa odvíja a ktorá spotrebiteľskou zmluvou je. Týmto by mohla byť daná odpoveď na otázku, či sa jedná vôbec o zmluvu a ak dospejeme k záveru, že áno, jedná sa o zmluvu s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti môžeme dospieť k záveru, že sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú napriek verejnoprávne charakteru U. a napriek skutočnosti, že príjmy z týchto úhrad sa používajú výhradne na zabezpečenie služieb verejnosti. Ako vyplýva z odôvodnenia 1 smernice Rady 93, jedná sa o smernicu, ktorá sa vzťahuje na podmienky zmlúv okrem iného medzi dodávateľmi služieb a spotrebiteľmi, teda nie je nutné, aby predmetom dodávky bol len tovar, ale môžu to byť aj služby, aj keď sú platené v podstatne paušálne, bez ohľadu na ich dodanie, či rozsah tohto dodania. Z vyššie uvedených dôvodov teda možno dospieť k záveru, že aj na predmetný spor je nutné aplikovať ust. § 290 a nasl. CSP.

24. Nemali by byť pochybnosti o existencii práva žalobcu na úhradu za služby verejnosti s jej príslušenstvom. Pochybnosti vznikli len v súvislosti s právnou otázkou, či došlo k oslabeniu práva v dôsledku oddiaľovania s jeho uplatnením na súde voči žalovanej a v kladnom prípade či sa má zohľadniť premlčanie aj bez námietky žalovanej priznaním jej statusu spotrebiteľky.

25. Otázku, či ide o spotrebiteľskú právnu vec považuje odvolací súd za zásadnú a od jej vyriešenia závisí aj výsledok sporu. V analogických prípadoch súdy nepriznali prijímateľom predmetnej služby

status spotrebiteľa (porov. napr. rozhodnutie KS v Banskej Bystrici z 31.10.2017 č.k. 12Co/282/2017). Odvolací súd sa z nižšie uvedených dôvodov od uvedených názorov odkláňa.

26. Existuje súvislosť medzi službou verejnoprávneho vysielania a sporným poplatkom, či úhradou (tiež „koncesionársky poplatok“), aj keď povinnosť zaplatiť tento poplatok nevyplýva z bezprostredného poskytnutia služby, ktorej priamu hodnotu by tento poplatok či úhrada predstavovala, ale tento poplatok súvisí výlučne s uzavretou zmluvou o dodávke elektrickej energie bez prípadnej súvislosti s preukázanou držbou televízneho prijímača, či rozhlasového aparátu.

27. Samotný fakt, že zákonodarca nezvolil zmluvný systém, napr. povinné zmluvné prijímanie predmetnej vysielacej služby, nemôže byť prekážkou pre to, aby státisíce občanov stratili status konzumentov služby. Naopak, svojim spôsobom legislatívne vnútenie televíznej a rozhlasovej služby je jedna z okolností, ktoré majú potenciál ovplyvniť v budúcnosti posudzovanie obchodných praktík U., či nie sú nekalé. Ako U. priznáva, aj keď len sčasti, predsa len aj ona podniká a robí tak v rámci poskytovania služby širokým vrstvám obyvateľstva.

28. Právne predpisy o ochrane spotrebiteľov pred nekalou praxou sú potencionálne vo vzťahu k širokým vrstvám obyvateľstva tými, ktoré dávajú odpoveď o možných spotrebiteľských konzekvenciách vzťahu medzi U. a prijímateľmi (konzumentmi) predmetnej transmisijnej služby. Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách nie je pritom jedinou smernicou spotrebiteľského práva. To na margo odvolacích argumentov žalobcu, ktorý ako predpoklad spotrebiteľskoprávnej ochrany považuje len existenciu zmluvy.

29. Zákon ani nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol všetky rozmanitosti života a postihol všetky do úvahy prichádzajúce možné nečestnosti (napr. nekalé obchodné praktiky podľa prílohy k Spotrebiteľskému kódexu a Smernice 2005/29, napr. „agresívnou praktikou je okrem iného zahrnutie priameho nabádania pre deti do reklamy, aby si kúpili alebo aby presvedčili svojich rodičov alebo iných dospelých, aby im kúpili propagované produkty).

30. Za takýchto okolností, ak niet legislatívne uzavretého okruhu do úvahy prichádzajúcich obchodných praktík, ktoré môžu byť nekalé, tak ani čiastočne podnikajúceho žalobcu ako poskytovateľa služby širokým vrstvám obyvateľstva nemožno vylučovať z okruhu subjektov povinných dodržiavať zákaz nekalých obchodných praktík. Žalobca je dodávateľom služby a súčasne protipólom - protistranou spotrebiteľom verejnej transmisijnej služby bez ohľadu na to, či dôjde ku kolízii s normami na ochranu spotrebiteľa. Ani pri vzťahoch, v rámci ktorých niet pochybností o ich spotrebiteľskej povahe (úverové, poisťné a ii), spotrebiteľský vzťah nevzniká až porušením práva ale už jeho založením.

31. Inými slovami tiež povedané, žalobca sa nestáva dodávateľom spotrebiteľskej služby až momentom, keď použije nekalú obchodnú praktiku v rozpore s legislatívou implementovanou na základe Smernice 2005/29 „o nekalých obchodných praktikách“, ale už v čase, keď do vzťahu, z ktorého takáto praktika môže vstúpiť, a to bez ohľadu na formu vzniku vzťahu, teda vrátane jeho založenia zákonom. O to viac, ak právny vzťah s cieľom poskytnúť službu širokým vrstvám obyvateľstva (nepodnikateľom) má zmluvný základ a to zmluvu o dodávke elektriny so všetkými jej vedľajšími zložkami a ďalšími súvisiacimi vzťahmi.

32. Ide o odvodený záväzok vo vzťahu k verejnoprávnej inštitúcii. Ak by sa aj pripustila možnosť, že nejde o spotrebiteľský vzťah, potom za relevantné treba považovať vzťahy aj len súvisiace. V tomto smere zákon zaraďuje pod režim spotrebiteľského práva nielen spory zo spotrebiteľských zmlúv, ale aj spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou (por. slovo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou v § 290 CSP).

33. Ani námietka verejnoprávnosti ako prekážky pre spotrebiteľskú povahu vzťahu neobstojí.

34. Ako vyplýva z výpisu z Obchodného registra Ministerstva spravodlivosti SR, Rozhlas a televízia Slovenska je zapísaná ako iná právnická osoba, ktorá v predmete činnosti má celoplošné digitálne vysielanie televíznych a programových služieb, ako aj vykonávanie podnikateľských činností a činností podľa zákona č. 532/2010 Z.z. o rozhlase a televízii Slovenka. V zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 532/2010 Z.z.

je U. verejnoprávna, národná, nezávislá, informačná, kultúrna a vzdelávacia inštitúcia, ktorá poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového vysielania a televízneho vysielania.

35. K otázke verejnoprávnosti dodávateľa služieb zaujal postoj aj Súdny dvor. Aj na belgickú školu ako inštitúciu s verejnou formou vlastníctva, ktorá študentke poskytla úver dopadá smernica Rady 93/13 ES (C-147/16). Obdobný záver vyplýva aj z rozsudku SD EU vo veci C-59/2012 BKK Mobil Oil Korperschaft des öffentlichen Rechts proti Zentrale Zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs, v ktorom Súdny dvor EÚ skonštatoval, že Smernica 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení smernica Rady 84/450/EHS, sa má vykladať v tom zmysle, že do jej osobnej pôsobnosti patrí verejnoprávny subjekt poverený úlohou všeobecného záujmu, ako je správa zákonného systému zdravotného poistenia.

36. Ak teda Súdny dvor EÚ pripustil výklad, že verejnoprávne právnické osoby spadajú do rámca Smernice 2005/29/ES, je dôvodné vychádzať z toho, že verejnoprávne subjekty spadajú pod pôsobnosť aj iných smerníc, ktoré majú rovnaký cieľ, nakoľko v podstate všetky verejné právnické osoby sú založené spravidla na to, aby sledovali verejnoprospešný cieľ. Z odôvodnenia citovaných rozhodnutí vyplýva, že ani verejnoprávny subjekt, ktorý je poverený verejnoprospešnou funkciou, nemôže byť oslobodený od svojej povinnosti dodržiavať zásadné pravidlá, akými sú pravidlá odbornej starostlivosti, a to hlavne vo vzťahu k subjektom, ktoré sú zásahom štátu povinné platiť úhradu v prospech takéhoto subjektu.

37. Tomuto výkladu zodpovedá aj bod 14 odôvodnenia Smernice Rady 93/13 ES, podľa ktorého sa zohľadňujú prípadné nekalé podmienky aj pri dodávkach verejného charakteru, ktoré zabezpečujú kolektívne služby cit. „keďže členské štáty zabezpečia, aby do zmlúv neboli zahrnuté nekalé podmienky, najmä preto, že táto smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru“. Rovnaký záver vyplýva aj z bodu 16 odôvodnenia smernice, „keďže hodnotenie nekalého charakteru podmienok podľa vybraných všeobecných kritérií najmä pri predaji alebo dodávkach verejného charakteru, ktoré zabezpečujú kolektívne služby,...“).

38. Vo svetle tohto výkladu preto neobstojí ani argumentácia rozsudku NS ČR sp.zn. 7Tdo 1229/20.

39. Žalobca v odvolaní nesúhlasí s premlčaním časti úhrady.

40. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o spotrebiteľskej povahe predmetnej veci, a preto za správny považoval aj postup súdu, ktorý priznal žalovanej ex offio ochranu, vrátane ochrany pred negatívnymi následkami plynutia času, ak U. odkladala uplatnenie úhrady za mesiac X/XXXX až do roku 2021. U. týmto odkladaním privodila oslabenie vlastného práva.

41. Odvolací súd teda nespochybňuje právo RTVS na úhradu, len ho považuje rovnako ako súd prvej inštancie za oslabené do takej miery, že po uplynutí premlčacej doby ho už priznať nemožno. Premlčanie má okrem iného preventívnu funkciu predchádzať uplatňovaniu práva po neprimerane dlhú dobu. Už len z prozaického dôvodu, že plynutiu času je priamo úmerné riziko straty dokladov, zabúdanie a celkové sťaženie právnej pozície bežného občana použiť procesné prostriedky. Z tohto pohľadu odkladanie uplatnenia práva nie je poctivé a čiastočne voči laikom aj nečestné. Ak primárne právo únie sleduje vysoký stupeň ochrany spotrebiteľov (čl. 38 Charty základných práv EÚ), tak podľa názoru odvolacieho súdu pred akýmikoľvek nečestnosťami vrátane nedôvodného odkladania uplatnenia práva.

42. Z tohto dôvodu sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie aj čo do obdobia, za ktoré sú úhrady premlčané a teda uplatnené po všeobecnej trojročnej premlčacej dobe.

43. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v jeho napadnutom zamietavom výroku potvrdil ako vecne správny.

44. Vecne správne rozhodnutiu v merite veci zodpovedá aj správne rozhodnutie o trovách konania, ktoré považoval odvolací súd za dôvodné rovnako potvrdiť.

45. Úspešná žalovaná si v odvolacom konaní trovy neuplatnila, a preto sa ich náhrada nepriznala (§255 v spojení s §396 ods.1 CSP).

46. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).